

Påskedag

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Mark 16,1-8

Et levende håb

MOGENS G. JENSEN

Tanken

På Jesu tid var der flere messianske bevægelser. Messiansk betyder, at man mener, at nu er Messias kommet, den længe ventede frelserskikkelse fra Gud er endelig kommet. Nu skulle Israel få sin gamle værdighed tilbage. Der var bare det ved det, at lederen af disse messianske bevægelser som oftest blev dræbt, og så døde bevægelsen. Jesus blev også henrettet og døde. Men hans bevægelse døde ikke, selv om han blev slået ihjel. Den levede videre i bedste velgående og spredte sig som en steppebrand over hele Romerriget.

Troen

Hvorfor døde denne bevægelse ikke ligesom alle de andre? Der er for mig at se kun en sandsynlig forklaring. Lederen af denne messianske bevægelse blev ikke liggende i graven. Modsat alle andre messiasskikkelser, så stod han op af graven igen. Det lå ikke i kortene, at Jesus skulle stå op fra de døde igen. I jødedommen spillede opstandelsen ikke den store rolle. Og i den græske religiøse verden, regnede man bestemt ikke med nogen form for legemlig opstandelse. Her troede man på sjælens udødelighed, men bestemt ikke på en legemlig opstandelse. Så tiden var lige så lidt moden til at tro på en legemlig opstandelse, som den er i dag. Det har aldrig været på mode at tro på en fysisk opstandelse. Da kvinderne kom ud til graven og så, at stenen var væltet fra, og graven var tom, tænkte de ikke straks: 'Han er opstået, tænkte vi det ikke nok?' Nej, de blev bange. Rigtig bange. Så bange at de ikke turde fortælle det til nogen som helst.

Hvorfor lod Gud egentlig ikke en masse mennesker overvære Jesu opstandelse? Tænk, hvis der havde været både sociale medier og tv og alverdens journalister til stede, og nyheden om Jesu opstandelse havde været 'breaking news' i samtlige medier verden over? Så ville mennesker da have troet på hans opstandelse, ville de ikke? Jeg tillader mig at tvivle. For opstandelse strider mod alt, vi kender til. Alle dør jo på et eller andet tidspunkt. Og det er så det, mener mange.

Danmark vandt for en del år siden en Oskar for kortfilmen Helium. Det er en smuk lille film, der i en nøddeskal udtrykker det håb, de fleste mere eller mindre skjult bærer på, håbet om et liv efter dette. Filmen handler om en lille kræftsyg dreng og en mand, der gør rent på sygehuset. Af medlidenhed begynder manden at fortælle drengen om landet Helium, som man kan blive fragtet til med et luftskib, og hvor alle syge bliver helt raske. Sygeplejersken ser, at det gør drengen godt. Men manden sukker en dag overfor hende og siger: 'Jeg fylder ham jo bare med en masse løgn.' 'Nej, du fylder ham med en masse håb,' svarer sygeplejersken. Smukt. Men er det nok? Er det nok at håbe desperat? Nej, vil jeg mene. Det kan give lidt håb her og nu, men i længden er det ikke nok at håbe desperat. Men påskemorgen slukker sorgen! Påskemorgen udbasunerer noget helt andet end et vagt håb. Jesus siger: 'Jeg er opstandelsen og livet. Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.' (Johs.11,25-26) Og det er noget helt andet end et desperat håb.

For hvad betyder Jesu opstandelse så egentlig for os? Er den ikke også kun et desperat håb, hvor vi bilder hinanden ind, at Guds rige findes? Nej, for vi har et levende håb, som Peter skriver om i sit første brev kap. 1,3: 'Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.' Et levende håb. Fordi Jesus stod op fra de døde, og fordi han lever nu og ikke er død, har vi et levende håb. Håbet lever i dag, fordi Jesus lever i dag.

For det andet betyder Jesu opstandelse for os i dag, at verden er blevet forandret radikalt, selvom mennesker synes, at alt står ved det gamle. Døden tager alligevel det sidste stik hver gang. Men verden *er* forvandlet, fordi Jesus stod op fra de døde. Jesus brød dødens monopol. Der er sket et magtskifte. Jesus har væltet Djævelen og hans regime. I Rom. 8,1 udtrykker Paulus magtskiftet således: 'Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Jesus Kristus, for livets ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov.' Synden og døden har altså ikke længere magten til at diktere os, hvad vi skal gøre. Døden har stadig noget at skulle have sagt i et menneskes liv, men der er sat en udløbsdato på. Og en dag skal den fjernes helt fra vores liv. Sådan er virkeligheden for et kristent menneske. Døden har ikke magten over os længere, men den har stadig magt. Men der er sat udløbsdato på den. Det er det, Jesu opstandelse forkynder mig.

Udfordringen

Hvad betyder Jesu opstandelse for dig? Hvordan viser det sig i dit liv, at du har et levende håb?